

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Hybernia Praha, spol. s r. o.**, se sídlem Praha 1, Hybernská 1033/7, zast. Mgr. Tomášem Kaplanem, advokátem se sídlem Praha 2, Římská 104/14, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce** se sídlem Opava, Kolářská 451/13, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014, č. j.: 4581/1.30/13/14.3,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 9. 1. 2014, č. j.: 4581/1.30/13/14.3, a rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro hlavní město Prahu ze dne 2. 10. 2013, č. j.: 13003/3.71/13/14.3, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15 342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Tomáše Kaplana, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 10. 2013, č. j.: 13003/3.71/13/14.3., podle kterého se žalobce dopustil správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) a písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) tím, že dne 4. 6. 2012 umožnil v kuchyni své provozovny výkon pomocných prací fyzické osobě paní S. S., a to bez uzavřeného pracovněprávního vztahu a bez povolení k zaměstnání, a uložil mu pokutu ve výši 250 000 Kč podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti.

Žalobce se domáhal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí z následujících důvodů:

V *prvním žalobním bodě* namítl, že správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení až po uplynutí prekluzivní lhůty dle § 141 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Správní orgán prvního stupně se dozvěděl o všech relevantních informacích dne 4. 6. 2012, kdy provedl kontrolu provozovny. Téhož dne byla rovněž vyhotovena Zpráva o vyhodnocení společné kontrolní akce Policie České republiky a Inspektorátu práce hl. m. Prahy. V této zprávě, kterou měl správní orgán prvního stupně k dispozici od provedení kontroly, je uvedeno, že „*Dvě cizinky z Ukrajiny prováděly pracovní činnost, na místě nepředložily povolení k zaměstnání ani jiný doklad, který by je opravňoval k výkonu uvedené činnosti. Cizinka S. navíc pobývala na území bez platného oprávnění k pobytu (...)*“. Tedy již ze skutečností zjištěných dne 4. 6. 2012 vycházel inspektor při sepsání protokolu o výsledku kontroly. Další informace týkající se paní S. jsou uvedeny v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 4. 6. 2012, který měl správní orgán prvního stupně také k dispozici od provedení kontroly v provozovně.

Správní orgán následně vydal protokol o výsledku kontroly, avšak tento protokol neobsahoval žádné nové informace, ani se neopíral o nové podklady, a proto mohl být reálně sepsán již dne 4. 6. 2012. Roční lhůtu pro zánik odpovědnosti žalobce je tedy s ohledem na zákonem stanovený počátek lhůty třeba počítat ode dne 4. 6. 2012. Extenzivní výklad žalovaného, podle něhož je nutno lhůtu počítat až ode dne vyhotovení kontrolního protokolu, resp. ode dne vypořádání námitek proti protokolu, nemá oporu v zákoně. Žalobce je toho názoru, že pokud by měla prekluzivní lhůta začít běžet až po ukončení kontroly, pak by byl zákon tímto způsobem formulován. Tak tomu však není a správní orgán je povinen striktně dodržovat zákonné ustanovení. Jestliže se o všech nebo přinejmenším o podstatných okolnostech nasvědčujících tomu, že byl spáchán správní delikt, dozvěděl dne 4. 6. 2012, pak má správní orgán povinnost do jednoho roku zahájit správní řízení. Jinak by mohl oddalováním vyhotovení protokolu o výsledku kontroly prodlužovat tuto prekluzivní lhůtu dle svého uvážení.

Žalobce nad rámec uvedeného upozornil na skutečnost, že v daném případě správní orgán nejprve rozhodl o zahájení správního řízení (dne 27. 5. 2013) a teprve dne 29. 5. 2013 vypravil rozhodnutí o námitkách. Žalovaný tak fakticky zahájil správní řízení dříve, než rozhodl o námitkách proti výsledku přezkoumání protokolu. Jestliže má tedy správní orgán možnost zahájit správní řízení před rozhodnutím o námitkách nebo nejpозději současně, pak není žádný důvod, aby byla prekluzivní lhůta prodlužována až ke dni rozhodnutí o námitkách proti kontrolnímu protokolu.

V *druhé žalobní námitce* žalobce uvedl, že správní orgán prvního stupně a žalovaný neprovedli navržené důkazy a navíc jako podklad pro své rozhodování použili jako důkazní prostředek protokol o vyjádření účastníka řízení, který však není v daném případě použitelný. Předně byla paní S. vyslýchána bez přítomnosti tlumočníka, ačkoliv není jisté, že skutečně českému jazyku rozuměla. Argument, že paní S. podepsala protokol, v němž je v českém jazyce napsáno, že jazyku rozumí a tlumočníka nežadá, není dostačující. Nadto paní S. nepodepsala prohlášení o porozumění jazyku, ve kterém se řízení vede, ačkoliv úřední osoby zde podepsány jsou. Dále žalobce neměl možnost klást paní S. otázky vztahující se k provedené kontrole a návrh žalobce na provedení dodatečného výslechu byla zamítnut jako nadbytečný. Jedná se o protokol o vyjádření účastníka řízení, nejde tedy ani o výslech svědka či účastníka řízení dle zákona o inspekci práce; protokol tedy není pro řízení použitelný, neboť není předvídan v § 18 správního řádu. Pokud by soud posoudil protokol o vyjádření

účastníka řízení jako protokol o výsledku svědka nebo jako protokol o podaném vysvětlení, pak byl žalobce zkrácen na svém právu klást vyslýchané osobě otázky. Žalovaný tuto námitku nikterak nevyporádal (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 177/2011).

Ve *třetí žalobní námitce* žalobce poukázal na neúplné zjištění skutkového stavu, neboť správní orgán učinil závěr o výkonu nelegální práce již z pouhé skutečnosti, že se paní S. nacházela v provozovně žalobce. Výpověď inspektorky J. H., že v době zahájení kontroly paní S. v provozovně loupala brambory, není přesvědčivá, neboť svědkyně podala výpověď více než po roce a rovněž se jedná o osobu zainteresovanou na výsledku řízení. Její výpověď nadto nikdo jiný nepotvrdil. V protokolu dále není popsáno, kterou konkrétní práci paní S. v kuchyni vykonávala, a uvedený popis „pomocné práce v kuchyni“ není dostačující. Žalobce naopak tvrdil, že paní S. v době zahájení kontroly žádné práce nevykonávala a nikdo z žalobcových pracovníků jí neudílel pokyny. Z toho důvodu nejsou naplněny znaky pracovní činnosti pro žalobce.

Ve *čtvrté žalobní námitce* žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně vyhodnotil svědeckou výpověď svědka V. jako neplnohodnotně věrohodnou z důvodu zaměstnaneckého poměru k žalobci. Nesrovnalosti ve výpovědi svědkyně H. však cíleně přehlíží. Svědkyně chybně uvedla umístění kuchyně a ostatních místností v provozovně, a přesto správní orgán prvního stupně zamítl žalobcův návrh na provedení místního šetření za účelem zjištění skutečného stavu věci. Žalobce rovněž tvrdil, že svědkyně H. je v zaměstnaneckém poměru vůči žalovanému, a proto je třeba její výpověď hodnotit ze stejných důvodů jako ne zcela věrohodnou. Uvedené platí tím spíše, že svědkyně provedla danou kontrolu a předala věc správnímu orgánu prvního stupně k zahájení řízení a následně k vydání rozhodnutí. Svědek V. sice uvedl, že cizinci zajišťovali úklid a pomocné práce, ovšem z jeho slov nevyplývá, že tyto práce vykonávala konkrétně paní S.. Dále neexistuje jediný důkaz o tom, že by žalobcovi zaměstnanci přidělovali práci paní S. a udíleli jí pokyny. Závěr žalovaného je proto nelogický a nepřezkoumatelný, neboť svědek V. všechny informace ve vztahu k cizincům uváděl pouze obecně s tím, že se jednalo o pracovníky spolupracující agentury společnosti KUNAS s. r. o., což paní S. nebyla. Žalobce doplnil, že dle dohody se spolupracující agenturou žalobce tyto pracovníky sám nekontroluje a nečiní objednávku konkrétních osob. Pracovníci spolupracující agentury se tak často střídají, avšak není povinností žalobce jednotlivé osoby kontrolovat. Paní S. a svědek V. uvedli, že paní S. přišla do provozovny dne 1. 6. 2012 a téhož dne ji pan V. vykázal s tím, že dokud nebude zaměstnancem spolupracující agentury, nemůže zde pracovat. Následně přišla dne 4. 6. 2012 do provozovny ve skupině pracovníků spolupracující agentury, takže v době kontroly byla v provozovně přítomna maximálně několik hodin.

V *páté žalobní námitce* žalobce uvedl, že k posouzení nelegální práce cizince ve smyslu zákona o zaměstnanosti je nezbytné, aby tuto práci cizinec vykonával soustavně, podle pokynů a za mzdu nebo odměnu. V případě paní S. nebyl splněn ani jeden z těchto znaků. I kdyby žalobce nepřihlížel ke znaku soustavnosti výkonu práce, musejí být zachovány ostatní znaky – zúčastněné osoby především musí vědět, že pro někoho vykonávají práci, za kterou bude vyplacena odměna, dále zde musí být vztah nadřízenosti a podřízenosti a udělování pokynů. Žalobce se až po odvedení cizinců cizineckou policií dozvěděl, že paní S. nebyla zaměstnankyní spolupracující agentury KUNAS s. r. o., do té doby vycházel z tvrzení paní S. a ostatních cizinců. Žalobce nerozporoval, že odpovědnost dle zákona o zaměstnanosti je odpovědností objektivní, ale ani tato odpovědnost není bezmezná. Pokud žalobce neměl možnost zjistit skutečný stav věci a byl uveden v omyl sdělením paní S., nenese za vzniklou situaci odpovědnost. Žalobce shrnul, že mezi ním a paní S. nebyla uzavřena žádná dohoda a

žalobce jí neudělil souhlas, aby v jeho provozovně vykonávala jakoukoliv práci. Z provozovny ji nevykázal pouze z důvodu mylných informací, na místě byla přítomna maximálně několik málo hodin a za tuto práci neobdržela jakýkoliv finanční obnos. Vzhledem k tomu, že nebyl naplněn ani jeden ze znaků závislé práce ve smyslu zákona o zaměstnanosti, nebyly naplněny ani znaky skutkové podstaty správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se s námitkou uplynutí prekluzivní lhůty vypořádal na str. 5 napadeného rozhodnutí, a na toto odůvodnění v plném rozsahu odkázal. Dle jeho názoru správní orgán prvního stupně dospěl ke správnému závěru, že kontrolu lze považovat za řádně ukončenou teprve okamžikem vypořádání námitek proti kontrolnímu protokolu. V daném případě tedy byla kontrola ukončena dne 8. 6. 2013, kdy správní orgán prvního stupně doručil žalobci rozhodnutí o námitkách. Správní řízení bylo zahájeno doručením Oznámení o zahájení správního řízení žalobci rovněž dne 8. 6. 2013. Z porovnání těchto dat je zřejmé, že správní řízení bylo zahájeno v souladu se zákonem a nedošlo k zániku odpovědnosti žalobce.

K tvrzené nutnosti účasti tlumočnicka při výslechu paní S. uvedl, že vyjma tvrzení žalobce (který ovšem dle svých slov s cizinkou nemá nic společného) z ničeho nevyplývá, že by cizinka nerozuměla česky. Z její výpovědi je naopak patrné, že na území České republiky pobývala od roku 2006 a neschopnost dorozumět se česky se tak jeví jako velmi nepravděpodobná. Rovněž uvedla, že ji zaměstnal kamarád L. (svědek V.), tedy občan České republiky, s kterým se pravděpodobně dorozumívala česky. Nadto je zcela vyloučené, že by Policie ČR při výslechu rezignovala na své povinnosti a vyslýchala osobu, která by nebyla schopna komunikovat v českém jazyce. Daný protokol je bez dalšího použitelný, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. z rozsudku ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. 3 Ads 109/2008). Vzhledem k tomu, že cizinka pobývala na území České republiky nelegálně, správní orgán prvního stupně nepochybil, když protokol sepsaný Policií ČR provedl jako listinný důkaz a žalobce s ním seznámil.

Jedinou skutečností, která by mohla zpochybňovat svědectví inspektorky H., je fakt, že nedokázala zcela přesně popsat rozmístění místností v kontrolované provozovně. Ovšem to samo o sobě nemůže způsobit její nedůvěryhodnost, neboť samotná paní S. potvrdila, že vykonávala pomocné práce v kuchyni. Je přitom zcela nerozhodné, že svědkyně H. byla zároveň zaměstnankyní správního orgánu prvního stupně, jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 17. 6. 2011, sp. zn. 7 As 83/2010). Její výpověď je navíc z velké části potvrzena výpovědí paní S., která sama nelegální práci vykonávala. Svědectví svědka V. nebylo překrouceno, ale naopak v kontextu ostatních důkazních prostředků dotváří ucelený soubor důkazů svědčících o existenci nelegální práce.

Ohledně prokázání soustavnosti výkonu práce žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, sp. zn. 6 Ads 46/2013, uvedl, že „soustavnost ještě nemusela vzniknout, jedná-li se o první den práce“. Podle výpovědi cizinka sice za provedenou práci nedostala žádnou odměnu, ale dne 4. 6. 2012 se na ní měli dohodnout. Je tedy naplněn i tento znak, neboť Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že postačí výkon práce pod příslibem finanční odměny. Paní S. rovněž potvrdila svůj vztah k žalobci, neboť dle jejích slov jí práci zajistil a přiděloval pan L. V., zaměstnanec žalobce. Tato skutečnost činí nedůvěryhodným spíše výpověď svědka V., který usiluje o to, aby jeho zaměstnavatel nebyl sankcionován za umožnění nelegální práce.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice ze dne 29. 5. 2014 žalobce opětovně zdůraznil, že správnímu orgánu uběhla prekluzivní lhůta marně a tuto lhůtu nelze prodlužovat nezákonným výkladem zákona. V daném případě je zcela jednoznačné, že správní orgán získal veškeré informace již dne 4. 6. 2012 a následně měl dostatečně dlouhou dobu k tomu, aby zahájil správní řízení.

Žalobce dále upozornil na záznam o podání vysvětlení sepsaný paní S., z něhož je patrné, že cizinka český jazyk neovládá, latinkou píše jen s velkými obtížemi a u jedné z otázek napsala pouze neurčitý symbol. Osoby účastné kontrole naopak potvrdily, že paní S. je možná schopna komunikovat česky na základní úrovni, ovšem to samé neplatí v případě úředních záležitostí. Žalobce dále uvedl, že správní orgán prvního stupně vůbec nevzal v potaz, že ostatní přítomní pracovníci včetně cizinců měli povolení k zaměstnání v pořádku. Žalobce má jednoznačně zájem na tom, aby osoby pracující pro žalobce měly veškerá administrativní povolení, a není tedy pravděpodobné, že by žalobce v jednom případě tento postup nedodržel.

Z výpovědi svědka V. nevyplývá, že by umožnil paní S. výkon nelegální práce. Naopak vypověděl, že vždy dbal, aby v kuchyni byli přítomni pouze zaměstnanci žalobce nebo společnosti KUNAS s. r. o. Z toho důvodu poslal paní S. v pátek 1. 6. 2012 okamžitě pryč z provozovny, neboť zjistil, že není zaměstnankyní společnosti KUNAS s. r. o. V pondělí 4. 6. 2012, kdy proběhla kontrola, však v kuchyni vůbec nebyl a nemohl tedy přidělovat práci paní S. Pokud se osoba dostaví do žalobcovy provozovny s dotazem ohledně možnosti práce, pak nelze presumovat výkon práce pro žalobce. Svědek V. nadto nemá v kompetenci zaměstnávat či jinak pracovně angažovat třetí osoby, nemůže tedy dát ani právně účinný příslib práce pro žalobce. Pokud paní S. uvedla, že ji zaměstnal její kamarád L., pak se měl správní orgán prvního stupně obrátit na něj a nikoliv na žalobce. Stejně tak neexistuje jediný důkaz o tom, že by byla paní S. přislíbena jakákoliv odměna.

V doplnění vyjádření ze dne 19. 9. 2014 žalobce upozornil na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13, kterým byla zrušena část § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, která upravovala minimální výši sankce za spáchání správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) a e) zákona o zaměstnanosti. Vzhledem k tomu, že tato část ustanovení byla shledána protiústavní, je dle názoru žalobce namíste aplikovat závěry Ústavního soudu i na předmětné řízení, ačkoliv daný nález ještě nebyl vyhlášen ve Sbírce zákonů.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Úvodem se soud zabýval námitkou uplynutí prekluzivní lhůty pro zahájení správního řízení uplatněné žalobcem v *prvním žalobním bodu*. Podle § 141 odst. 3 zákona o zaměstnanosti „*odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 roků ode dne, kdy byl spáchán*“. Počátek běhu roční subjektivní lhůty pro zahájení správního řízení se tedy odvíjí od okamžiku, kdy se příslušný správní orgán dozvěděl o spáchání správního deliktu. Smyslem zavedení subjektivní i objektivní lhůty pro zahájení správního řízení je posílení právní jistoty a rovněž odpovědného a aktivního přístupu příslušného správního orgánu k výkonu svých úředních pravomocí. K otázce, jaký okamžik má být označen jako ten, v němž se správní orgán dozvěděl o důvodech zakládajících počátek běhu subjektivních lhůt, existuje rozsáhlá judikatura.

Vrchní soud v Praze ve vztahu k běhu subjektivní lhůty pro uložení sankce za správní delikt konstatoval již v rozsudku ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94, že *"zahájení řízení musí předcházet určitá skutečnost, z níž důvodnost podezření plyne. Den, kdy je tato skutečnost správnímu orgánu oznámena nebo zjištěna při plnění jeho pracovních úkolů nebo v souvislosti s nimi jeho pracovníky, je den, kdy se správní orgán o porušení povinnosti dozvěděl, tj. seznal, že došlo k jednání, jež zákon při splnění dalších podmínek definuje jako správní delikt. Jde o vědomost o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní i jejich předběžné právní posouzení. Zákon nepředpokládá, že by muselo jít o informaci zvláště kvalifikovanou nebo přicházející z určitého zdroje, musí však mít nezbytnou míru věrohodnosti a určitosti, aby na druhé straně nedošlo k zahájení řízení naprosto nedůvodného (...)"*.

Citovaný právní názor následně převzal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001-56, a aproboval jej i Ústavní soud, který v nálezu ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, uvedl, že za skutečnost určující počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty je třeba považovat již pouhou vědomost o skutkových okolnostech, které umožní předběžné právní zhodnocení, aniž by se jednalo o informaci zvláště kvalifikovanou.

V judikatuře se v minulosti objevoval rovněž názor zastávaný správním orgánem prvního stupně, podle něhož je třeba za počátek běhu subjektivní lhůty pro zahájení správního řízení považovat okamžik vyhotovení, příp. doručení kontrolního protokolu účastníku řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009-104). Tento názor byl však překonán usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011-115, a to navzdory skutečnosti, že v daném případě existoval prováděcí právní předpis (vyhláška č. 580/1990 Sb.), který za počátek běhu subjektivní lhůty výslovně stanovil okamžik doručení protokolu kontrolované osobě. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu svůj závěr odůvodnil tím, že *„počátek běhu prekluzivní lhůty je třeba spojit s přezkoumatelnou objektivní skutečností; touto skutečností ale nemůže být vyhotovení (tím méně na to navazující „obdržení“) protokolu, protože tu přirozeně o žádnou objektivní skutečnost nejde, neboť o datu vyhotovení rozhoduje správní orgán zcela volnou úvahou. Objektivní a následně zjitřitelnou skutečností je však okamžik finalizace onoho souhrnu skutkových poznatků, který je potřebný k tomu, aby z nich mohl být učiněn právní závěr o tom, že k deliktu došlo. Jestliže se takové poznatky dostanou do dispozice orgánu, v jehož pravomoci je sankční řízení provést, pak je nutno mít za to, že se o deliktu správní orgán „dozvěděl“, třebaže – a tu je ovšem třeba stěžovateli přisvědčit – zpracování, hodnocení, analyzování a zejména také správní posouzení získaných poznatků vyžaduje v komplikovaných případech jistě další (často nemalé) úsilí a přirozeně i čas. Toto úsilí ale musí být vyvíjeno a tento čas musí být včítán do prekluzivní lhůty již běžící. Právní výklad, který by odsouval počátek běhu této lhůty na dobu pozdější, již nahrává pasivitě, laxnosti a průtahům ze strany trestajícího orgánu, působí proti právní jistotě a neúměrně oslabuje právní postavení delikventa. Nelze jej proto přijmout.“* (Nejnověji viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. listopadu 2016, č. j. 9 As 92/2016-77.)

Lze tak shrnout, že stávající judikatura neváže okamžik započetí běhu prekluzivní subjektivní lhůty na zcela konkrétní skutečnost. Onen okamžik *dozvědění se* o skutkových okolnostech umožňujících předběžné vyhodnocení protiprávnosti určitého chování je třeba vždy posuzovat se zřetelem na konkrétní okolnosti daného případu. Přitom je nutno mít na paměti, že tento okamžik nastává tehdy, když je v dispoziční sféře správního orgánu taková suma informací, která s dostatečnou pravděpodobností ukazuje na spáchání správního deliktu.

V daném případě správní orgán prvního stupně zjistil při kontrole dne 4. 6. 2012, že v žalobcově provozovně vykonává pomocné práce fyzická osoba paní S. S. bez uzavřeného pracovněprávního vztahu. Téhož dne správní orgán vypracoval Vyhodnocení společné kontrolní akce PČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, OPKPE s Inspektorátem práce

hl. m. Prahy, kde shrnul zjištěné skutečnosti. Z tohoto dokumentu mj. vyplývá, že paní S. vykonávala pracovní činnost bez povolení k zaměstnání a na území České republiky pobývala bez platného oprávnění k pobytu. Daný dokument měl správní orgán prvního stupně v dispozici ode dne provedení kontroly. Rovněž dne 4. 6. 2012 příslušníci Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, sepsali s paní S. Protokol o vyjádření účastníka správního řízení, podle něhož paní S. neměla s žalobcem uzavřený pracovněprávní vztah a dne 4. 6. 2012 se měli dohodnout na odměně za provedenou práci.

Dne 22. 6. 2012 sepsal správní orgán prvního stupně protokol o výsledku kontroly, který čítá celkem tři strany. Kontrolní zjištění se nachází na straně dvě a z toho pouze dva odstavce se týkají paní S.. Správní orgán zde uvedl, že paní S. neměla s kontrolovanou osobou uzavřenu pracovní smlouvu ani dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr; sjednanou práci vykonávala osobně, ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele a dle jeho pokynů. V době kontroly paní S. vykonávala pomocné práce v kuchyni. Samotný závěr kontroly je shrnut na čtyřech řádcích: „*Tím, že kontrolovaná osoba zaměstnávala fyzickou osobu S. S. bez uzavřené pracovní smlouvy či dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr a bez povolení k zaměstnání, je dáno důvodné podezření, že došlo k porušení § 89 zákona o zaměstnanosti (...)*“.

Z výše uvedeného je zřejmé, že veškeré skutečnosti shrnuté v protokolu o výsledku kontroly, byly správnímu orgánu známy již v době kontroly dne 4. 6. 2012. Od tohoto data správní orgán v dané věci neprováděl další šetření a v zásadě nebyl nucen činit ani žádné nadstandardní právní hodnocení zjištěných informací. Tomuto závěru odpovídá rovněž obsah Oznámení o zahájení správního řízení, v němž správní orgán odůvodnil zahájení správního řízení toliko skutečnostmi zjištěnými v průběhu kontroly dne 4. 6. 2012. A konečně v protokolu o výsledku svědka ze dne 11. 7. 2013 správní orgán výslovně uvedl, že dne 4. 6. 2012 zjistil skutečnosti zakládající podezření, že paní S. pracovala nelegálně (viz poslední otázku na str. 3 protokolu). Nejenže tedy správní orgán prvního stupně disponoval veškerými informacemi již dne 4. 6. 2012, ale s ohledem na snadnost případu mohl protiprávní jednání tentýž den i právně kvalifikovat.

Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že správní orgán prvního stupně se dozvěděl o spáchání správního deliktu již v samotný den kontroly dne 4. 6. 2012. Dle § 141 odst. 3 zákona o zaměstnanosti tedy roční subjektivní lhůta pro zahájení správního řízení uplynula dnem 4. 6. 2013. Vzhledem k tomu, že správní řízení bylo zahájeno dne 8. 6. 2013 doručením Oznámení o zahájení správního řízení žalobci (viz § 46 odst. 1 správního řádu), správní orgán prvního stupně tuto lhůtu zmeškal.

Soud se proto ostatními žalobními námitkami již nezabýval, zrušil žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. pro vady řízení a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud vyhověl rovněž té části petitu, ve které žalobce navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně; podle § 78 odst. 3 s. ř. s. „*zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo*“. Tento postup se v dané věci jeví jako účelný, neboť soud zrušil napadené rozhodnutí z důvodu marného uplynutí prekluzivní lhůty, takže správní řízení nemělo být vůbec zahájeno.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku (3000,-Kč) a odměny advokáta za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika) po 3100,-Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů (3 x 300,-Kč) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se

tak zvyšuje o částku 2142,-Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy žalobci náleží $(3000 + 9300 + 900 + 2142 =) 15\,342,-\text{Kč}$.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. prosince 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová